

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 51.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874431968.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Som hun sad, blev hun nysgerrig efter at vide, hvorledes det gik Barnet, og gik ud til Ane. Denne havde faaet en lille Seng stillet ind i sit Kammer, og nu laa Barnet der og sov. Nu, da det var vadsket og hæget og havde det halve Ansigt skjult af Hovedpuden, saa' man ikke synderlig til Kirtelsyngens Udslæt. Kammerets Stilhed, det dæmrende Vintereftermiddags Lys lagde sig kvægende og dølgende om det lille skrøbelige Væsen, der havde paa sit Ansigt et Udtryk af den rørende Tryghed, som gør sovende Børn saa smukke. Fru Staal bøjede sig ned over Sengen. Hun hørte Barnets sagte, hurtige Aandedræt, strøg en Lok af det tynde, silkeagtige Haar fra dets Pande og tænkte paa alle de Sorger og Taarer, al den Nød og Elendighed, der paa alle Sider havde omgivet det stakkels lille Liv, der svagt pulserede i dette Barnelegeme. Hun havde jo tidt som ung Pige i sin Faders Have taget en omfalden skrøbelig Blomsterplante op, bundet den fast og glædet sig, naar hun siden saa' den komme til Kræfter og langsomt genvinde sin Livskraft. Laa ikke denne halvvisne Spire til et Menneskeliv hende langt nærmere end et Planteliv? Der var dog maaske noget i, hvad Povlsen havde talt om Kærlighedsgerninger og Opofrelse, og det kunde maaske være den rigtigste Maade at besvare hans nærgaaende Adfærd imod hende, at vise, at hun turde paatage sig denne Gerning og udføre den godt.